

Arrest

nr. 113 109 van 30 oktober 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 21 juni 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 28 mei 2013 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 25 juni 2013 met referthenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 september 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 oktober 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. MEULEMANS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 6 mei 2013 een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

1.2. Een consultatie van de Eurodac-databank toonde aan dat verzoeker op 25 april 2013 een asielaanvraag had ingediend in Polen. Hierop richtten de Belgische autoriteiten op 8 mei 2013 een terugnameverzoek in toepassing van artikel 16.1.c van de Verordening 343/2003 (EG) van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling voor een asielvraag dat door een onderdaan van een derde land bij één

van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin II-verordening) aan de Poolse autoriteiten. De Poolse autoriteiten stemden op 13 mei 2013 in met de terugname van verzoeker.

1.3. Op 28 mei 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Deze beslissing werd op dezelfde dag aan verzoeker ter kennis gebracht.

Dit vormt de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

aan de persoon die verklaart te heten M.M. geboren te (...), op (in) (...) van nationaliteit te zijn : Rusland (Federatie van) die een asielaanvraag ingediend heeft.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Polen (1) toekomt, met toepassing van art. 16.1.c van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003.

Betrokkene vroeg op 06/05/2013 het statuut van vluchteling aan bij de bevoegde autoriteiten in België. Uit de vingerafdrukkencontrole van 06/05/2013 blijkt dat betrokkene voorafgaand aan zijn asielaanvraag in België reeds asiel had gevraagd in Polen op 25/04/2013. Betrokkene verklaarde bij zijn gehoor op de dienst Vreemdelingenzaken van 06/05/2013 dat hij op 21/04/2013 Tsjetsjenië (Russische Deelrepubliek) heeft verlaten en via Wit-Rusland naar Polen reisde waar hij op 25/04/2013 zou zijn aangekomen en er asiel vroeg. Betrokkene stelt niet te weten of hij er een beslissing kreeg. Hij verklaart dat hij op 05/05/2013 Polen heeft verlaten en naar België is gekomen.

Op basis van de beschikbare gegevens en verklaringen werd op 08/05/2013 een terugnameverzoek op basis van art. 16.1.C van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003 (Dublin II Verordening) aan de Poolse autoriteiten verstuurd. De Poolse autoriteiten stemden op 13/05/2013 in met dit verzoek in overeenstemming met art. 16.1.c van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003.

Gevraagd naar specifieke reden waarom betrokkene precies in België zijn asielaanvraag wou indienen (vraag 38), stelt betrokkene dat België het centrum van Europa is en hij denkt hier veiliger te zullen zijn. Er werd betrokkene ook gevraagd naar redenen met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling die een verzet tegen overdracht naar de lidstaat verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag zouden kunnen rechtvaardigen (vraag 40). Betrokkene verklaart dat hij in Polen aan de grens mensen zag die hij vreesde en die in het zelfde opvangcentrum verbleven. Betrokkene stelt dat het er niet veilig is. Er dient te worden opgemerkt dat, indien betrokkene zich mogelijks bedreigd zou voelen door derden, zij zich dient te richten tot de bevoegde Poolse instanties. Er zijn geen aanwijzingen dat deze niet zouden kunnen of willen optreden. Er kan op basis van de door betrokkene aangehaalde verklaringen en elementen geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Poolse autoriteiten, op zijn leven, vrijheid of fysieke integriteit worden vastgesteld. We merken verder op dat het volgen van de betrokkene in zijn keuze van het land waar hij asiel wil vragen neerkomt op het ontkennen van de doelstellingen van de Europese instanties. In Verordening 343/2003 worden de criteria en de mechanismen vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een Lidstaat door de betrokkene kan dan ook geen grond kan zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 343/2003.

Polen is als lidstaat van de Europese Unie gebonden door dezelfde internationale verdragen als België. We merken op dat Polen de Conventie van Genève van 1951 heeft ondertekend en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM), De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Poolse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten, waaronder dus ook België. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Poolse autoriteiten de minimum-normen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Polen onderwerpt asielaanvragen, net als België en de andere Lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Betrokkene slaagt er niet in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat Polen hem zal repatriëren, indien niet, dan wel

niet afdoende is vastgesteld of hij bescherming behoeft en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM. Polen kent onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake detentie en verwijdering. Verder kunnen -indien nodig- voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM). Er kan op basis van de door betrokkene aangehaalde verklaringen en elementen geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Poolse autoriteiten, op zijn leven, vrijheid of fysieke integriteit worden vastgesteld. Er is dan ook geen aanleiding om te stellen dat de betrokkene bij overdracht aan Polen risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die strijdig zouden zijn met artikel 3 van het EVRM. De Poolse autoriteiten zullen bovendien tenminste drie werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene zodat aangepaste opvang kan voorzien worden.

Betrokkene verklaart geen familie te hebben in België, noch elders in Europa. Een behandeling van de asielaanvraag in België op basis van art 7 of art 15 van de Dublin Verordening is niet aan de orde.

Gevraagd naar zijn gezondheidstoestand verklaart betrokkene tachycardie te hebben maar hier geen medicatie voor te nemen. Er zijn geen medische attesten aanwezig in het administratief dossier van betrokkene. Er zijn geen aanwijzingen dat betrokkene niet zou kunnen reizen.

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2 of art. 15 van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Poolse autoriteiten toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art. 16.1.C van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003 en moet betrokkene het grondgebied van het Rijk verlaten. Hij zal overgedragen worden aan de bevoegde Poolse autoriteiten.”

1.4. Op 7 augustus 2013 is verzoeker onder escorte vertrokken naar Polen

2. Over het belang

Verzoeker werd op 7 augustus 2013 overgebracht naar Polen. Aangezien het bevel om het grondgebied te verlaten, dat besloten ligt in de bestreden beslissing, uitgevoerd werd en aldus zijn volle uitwerking heeft gehad, heeft verzoeker geen actueel belang meer bij zijn beroep voor zover het gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten. Het beroep wordt derhalve onontvankelijk verklaard voor zover het gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoeker heeft echter nog wel belang bij zijn beroep voor zover het ingesteld wordt tegen de beslissing tot weigering van verblijf. Indien deze beslissing vernietigd wordt, valt verzoekers asielaanvraag terug open. De Raad kan niet poneren dat verzoeker hieraan geen belang zou ontleenen. Deze conclusie dringt zich des te meer op aangezien verzoeker in zijn verzoekschrift grieven ontwikkelt met betrekking tot de artikelen 3 en 8 EVRM. Artikel 13 van het EVRM vereist een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelings-marge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291). Er anders over oordelen in geval van een verwijdering van het grondgebied zou het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel uithollen (cf. RvS 13 december 2011, nr. 216.837).

3. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

3.1. In wat kan worden beschouwd als een enig middel werpt verzoeker op: *“schending van artikel 26 quater, de verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003, de formele motiveringsplicht in bestuurszaken, artikel 62 van de Vreemdelingenwet, de beginselen van behoorlijk bestuur (het zorgvuldigheids-, redelijkheids- en gelijkheidsbeginsel), artikel 48 van de VW, artikel 3 en 8 van het EVRM”*.

Verzoeker betoogt in zijn verzoekschrift als volgt:

"Aangezien verzoeker duidelijk heeft laten verstaan (zie bestreden beslissing) dat hij "denkt hier veiliger te zullen zijn" daar hij 'in Polen aan de grens mensen zag die hij vreesde en die in het zelfde opvangcentrum verbleven".

Aangezien verzoeker daarnaast de behandeling en onmenselijke toestanden in het Asielcentrum in Polen heeft aangekaart.

Dat het derhalve gaat om een schending van artikel 3 van het EVRM.

Aangezien verzoeker om zijn verzoek tot overname te staven niet alleen de rol van Kadyrov heeft toegelicht waarvan zijn aanhangers vooral operatief zijn in Polen maar ook het feit dat vele Tsjetsenen waarschuwen over de uiterst gebrekkige opvang en waarbij veel Tsjetsenen angsten doorstaan omwille van de invloed van de Russische veiligheidsdiensten in Polen, hetwelk tenslotte ook een buurland is.

Dat er in het centrum in Polen zelfs vluchtelingen waren die hun nationaliteit of origine poogde verborgen te houden gezien Tsjetsenen niet gelijk worden behandeld en veelal aan hun lot overgelaten.

Dat aldaar ook de Poolse NGO's in beperkte mate aanwezig zijn waardoor 90 % de overname vraagt in een Europees land.

Dat zo o.m. kan verwezen worden naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 23 november 2012,

zie Tijdschrift Vreemdelingenrecht van april, mei en juni 2013.

Dat ook eens asiel aangevraagd in een andere Europees land de Poolse NGO "Stowarzysenie Intervencji Aawney" minstens 1 maand opsluiting voorziet en vooral Tsjetsenen aan hun lot worden overgelaten.

Dat zelfs al zou verweester hieraan twijfelen dan nog speelt twijfel in het voordeel van de asielzoeker.

Dat kan verwezen worden naar volgende website ivm de ernst van de situatie in Polen tov Tsjetsenen die blijkbaar alle een gelijkaardig verhaal vertellen hetgeen volgens ook werd getoest aan de werkelijkheid en hiermee strookt.

Zie stuk 3

Dat nergens in de motivering hiervan de reactie op de opgeworpen middelen is terug te vinden alhoewel verzoeker toch duidelijk heeft gesteld dat hij familie heeft in België.

Dat verzoeker dan ook terecht het gevoel had dat artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet volstrekt werd miskend door niet in te gaan tijdens het interview op de vragen waarom verzoeker Polen is ontvlucht, wat zijn ervaringen zijn aldaar en waarom hij verzoekt dat België zijn asielaanvraag wil behandelen (ivm zijn tante die alhier werd erkend als vluchteling).

Aangezien ook artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet wordt geschonden nu een onderzoek omtrent de situatie van verzoeker gelet op zijn nationaliteit en herkomst toch wel aan de orde is.

Zie arrest 2 maart 2011 nr. 61 970

Dat daarenboven verzoeker duidelijk heeft gesteld dat hij voor behandeling van zijn asielaanvraag heeft geopteerd voor België omdat naast zijn onveiligheidsgevoel hij ook zijn tante in België heeft wonen die erkend werd als vluchteling.

Aangezien tot slot artikel 8, tweede deel van het EVRM stelt

(...)

Aangezien er inderdaad een juist evenwicht moet bestaan tussen het algemeen belang en de belangen van de persoon waarbij artikel 8 van het EVRM de richtlijnen tussen dat evenwicht heeft vastgelegd.

Zie Europees Hof mensenrechten, arrest REES / Verenigd Koninkrijk, 17 oktober 1986, publicaties van E.H.M.R., serie A, nr. 16, p 15.

Dat in de bestreden beslissing op geen enkel punt rekening werd gehouden met artikel 8 van het EVRM terwijl het proportionaliteitsbeginsel duidelijk stelt dat er een juist evenwicht moet gezocht worden tussen het eerbiedigen van de individuele rechten inzake privé- en familiaal leven (in casu duurzame familie band, blanco strafregister,) en de bescherming van de belangen van de staat (uitwijzingsbeleid) - voordeel voor de staat:

Zie RvSt nr. 105 428, 9 april 2002.

Aangezien nochtans artikel 62 van de Vreemdelingenwet stelt dat "de administratieve beslissingen worden met redenen omkleed" alsook vereist artikel 2 en 3 van de motiveringsplicht dat de motivering voorhanden is zodat er geen appreciatiemogelijkheden of onredelijke interpretaties mogelijk zijn rekeninghoudend met de gegevens van het dossier.

Zie RvSt nr. 53 199, 10 mei 1999.

Dat maw door het niet maken van enige belangenafweging het voor verzoeker niet duidelijk is of de administratieve beslissing op redelijke wijze werd genomen (redelijkheidbeginsel) waarbij de belangen van de staat een hoger en afgewogen belang kennen.

Zie arrest nr. RvV 19 537 dd 29 april 2008 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Zie Hof voor de Rechten van de Mens dd 22 april 2004,

Tijdschrift voor Vreemdelingenrecht, jaargang 2004 biz 267

inzake Radovanovic / Oostenrijk

Aangezien inderdaad de motivering duidelijk gebrekkig is op dit punt daar nergens in de bestreden beslissing wordt uitgelegd waarom het gedrag van verzoeker een werkelijk, actueel en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving van die mate dat artikel 8 van het EVRM mag geschonden worden.

Zie Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd 30 januari 2008 inzake 6743.

Zie Raad voor vreemdelingenbetwistingen dd 6 februari 2008 nr. 6936.

Dat deze schending immers zowel door hoven, rechtbanken als administratieve rechtscolleges dient afgewogen te worden met respect voor de private belangen en de publieke belangen waarbij de verwijdering in proportie dient te staan van het mogelijk nadeel dat een staat kan ondergaan indien zij hiertoe niet zou overgaan.

Zie Hof voor Rechten van de Mens dd 22 april 2004, Tijdschrift voor Vreemdelingenrecht, jaargang 2004, blz 267 inzake Radovanovic / Oostenrijk.

Zie Hof voor Rechten van de Mens dd 21 april 2005, Tijdschrift voor Vreemdelingenrecht, jaargang 2005, blz 159 inzake Muslim /Turkije

Dat zelfs indien zij werd gemaakt, quod non, uit bovenvermeld feitenrelaas blijkt dat volgens de proportionaliteitstoets er duidelijk een ernstige inmenging is in het privé, sociaal, economisch en gezinsleven dat niet kan voortgezet worden.

Zie o.m. een gelijkaardige zaak Kuijer/ Steenbergen 2002 p 190 EHRM 18 februari 1991 nr 12313/86 inzake Moustaquim / België

Zie tevens EHRM 28 november 1996, 21702.03

Dat verzoeker immers bij zijn tante en haar echtgenoot kon verblijven.

Dat bovendien haar belang, wat door de wet niet wordt omschreven, maar geïnterpreteerd wordt door de Raad bestaat en dit belang niet in strijd mag zijn met artikel 10 en 11 van de Grondwet (immers artikel 191 van stelt dat deze rechten ook van toepassing zijn op vreemdelingen) alsook dient Uw raad erover te waken dat het belang niet op een buitensporige restrictieve of formalistische wijze wordt toegepast.

Zie EHRM 20 april 1004, Bulena Tsjechische Republiek, §§ 28, 30 en 35,

Zie EHRM 22 december 2009, Sergey Smirrov/ Rusland, §§ 29 - 32, Gwh 30 September 2010, nr. 109/2010."

3.2. Voor wat betreft de aangevoerde schending van "de verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003", stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) vast dat verzoeker nalaat toe te lichten welke bepaling van de Dublin II-verordening hij geschonden acht. Het komt niet aan de Raad toe om dit voor verzoeker in te vullen, te meer daar verzoeker verzuimt op enigerlei wijze in concreto uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing deze Verordening zou schenden.

Waar verzoeker de schending van "artikel 26quater" opwerpt, merkt de Raad op dat dergelijk artikel hem niet bekend is.

Verder dient de Raad vast te stellen dat de bestreden beslissing getroffen werd op grond van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). De bevoegdheid van de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris beperkt zich in het kader van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet tot de vaststelling of een andere lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag op basis van de wettelijke criteria. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- Indien wordt beslist dat een andere lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, wordt deze lidstaat om de terugname of overname van de asielzoeker verzocht. Het is deze lidstaat die dan verder instaat voor de behandeling van de asielaanvraag. In dit proces gaat de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris op geen enkel ogenblik na of er voldaan is aan de voorwaarden van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.

- Indien wordt beslist dat België verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, wordt de nieuwe asielaanvraag het voorwerp van een onderzoek ten gronde, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Verzoeker kan derhalve niet dienstig de schending opwerpen van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, aangezien dit de bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken, hem toegekend door artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet, overstijgt.

Deze onderdelen van het middel zijn derhalve onontvankelijk.

3.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemd artikel verplicht de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk de juridische en de feitelijke motieven worden vermeld op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt, met verwijzing naar artikel 71/3, §3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 16.1.c) van de Dublin II-verordening op gemotiveerde wijze gesteld dat niet België maar Polen verantwoordelijk is voor behandeling van verzoekers' asielaanvraag, waarbij wordt ingegaan op de elementen die verzoeker tijdens zijn Dublin-interview heeft aangebracht. Verzoeker kan bijgevolg niet voorhouden de motieven die de bestreden beslissing staven niet te kennen en niet in de mogelijkheid te zijn om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

In tegenstelling tot wat verzoeker in zijn verzoekschrift voorhoudt, verwees hij blijkens het administratief dossier in zijn Dublin-interview geenszins naar *“de rol van Kadyrov (...) waarvan zijn aanhangers vooral operatief zijn in Polen”, “de uiterst gebrekkige opvang”, “de angsten [die veel Tsjetsjenen] doorstaan omwille van de invloed van de Russische veiligheidsdiensten in Polen”* of naar de aanwezigheid van enige familieleden in België, noch kaartte hij de *“behandeling en onmenselijke toestanden in het Asielcentrum in Polen”* aan zodat verzoeker niet kan verwachten dat verwerende partij rekening zou houden met of zou motiveren aangaande deze elementen.

Daarnaast moet worden geduïd dat, in tegenstelling tot wat verzoeker lijkt te veronderstellen, de formele motiveringsplicht niet tot gevolg heeft dat uit de motivering van een beslissing een belangenafweging of een evenredigheidstoetsing dient te blijken. Verder blijkt niet dat de uitgebreide motivering niet zou aangepast zijn aan het belang van de bestreden beslissing.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet, wordt niet aangetoond.

3.4. Waar verzoeker voor het overige inhoudelijke kritiek uit op de motivering van de bestreden beslissing bekijkt de Raad het middel vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.5. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker tijdens zijn Dublin-interview van 6 mei 2013 als volgt antwoordde op de vraag waarom hij in België een asielaanvraag wil indienen: *“Brussel, België is het centrum van de Europese Unie. Ik heb hier asiel aangevraagd omdat ik hier veiliger zou zijn.”* Gevraagd naar *“redenen, met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling”* die een verzet tegen een overdracht naar Polen zouden rechtvaardigen, verklaarde verzoeker: *“Bij mijn asielaanvraag in Polen, aan de grens heb ik mensen gezien waarvoor ik vrees. Ze zaten in hetzelfde opvangcentrum en op dit moment is het niet veilig in Polen. In Polen heb ik besloten om niet de waarheid te vertellen nadat ik mensen zag waar ik voor vrees.”* Verder verklaarde verzoeker: *“In Tsjetsjenië werkte ik bij de oppositiepartij en daardoor zijn de problemen begonnen.”*

De Raad stelt vast dat verzoeker de door hem in het Dublin-interview van 6 mei 2013 aangevoerde elementen herhaalt, maar niet ingaat op de uitgebreide motivering van verwerende partij in de bestreden

beslissing. Door het louter herhalen van deze elementen doet verzoeker geen afbreuk aan de motivering van de bestreden beslissing.

3.6. Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

3.7. Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van regeringsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

3.8. Er wordt in de bestreden beslissing op een uitgebreide wijze gemotiveerd waarom de overdracht van verzoeker naar Polen dat zijn verantwoordelijkheid voor de behandeling van verzoekers asielaanvraag aanvaard heeft, geen schending vormt van artikel 3 EVRM, waarbij onder meer de verdragen en Europese instrumenten aangestipt worden waarbij Polen aangesloten is en ingegaan wordt op verzoekers verklaringen met betrekking tot de aan hem tijdens haar Dublin-interview gestelde vraag of er specifieke redenen zijn waarom hij besloot asiel aan te vragen in België en of er redenen zijn met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling die zich verzetten tegen een overdracht aan de voor de behandeling van de asielaanvraag verantwoordelijke lidstaat. Verzoeker brengt hiertegen niets in concreto in. Noch met het herhalen van de in zijn Dublin-interview aangevoerde grieven, noch met beweringen aangaande de situatie van Tsjetsjenen in Polen – waarvan reeds werd vastgesteld dat verzoeker deze niet eerder aanhaalde – , noch met het gedeeltelijk uittreksel van een niet nader genoemde website waarvan niet duidelijk is wanneer of door wie deze tekst werd geschreven (stuk 3 bij het verzoekschrift) , toont verzoeker een voldoende concreet en aantoonbaar risico op een schending van artikel 3 EVRM aan. Met zijn verwijzing naar een niet nader genoemd arrest van 23 november 2012 van de Raad, toont verzoeker evenmin aan dat het anders zou zijn. Op 7 augustus 2013 werd verzoeker overdragen aan Polen. De Raad stelt vast dat verzoekers raadvrouw ter terechtzitting nalaat elementen aan te brengen waaruit blijkt dat verzoeker, gelet op zijn overdracht aan Polen op 7 augustus 2013, tijdens zijn actuele verblijf in Polen een reëel risico loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling.

3.9. Verzoeker verwijst in fine van zijn verzoekschrift naar “*zijn tante en haar echtgenoot*” bij wie hij in België kon verblijven. Hij legt een verblijfstitel en identiteitsdocumenten van zijn vermeende tante voor, evenals een attest waaruit blijkt dat deze vrouw in België erkend werd als vluchteling. Evenwel toont verzoeker op geen enkele wijze de relatie tussen hem en deze vrouw aan. Verzoeker voegt aan zijn verzoekschrift eveneens een schrijven van het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, gericht aan de heer A.I.I., waarin gesteld wordt dat deze erkend wordt als vluchteling, maar verzoeker laat na zijn relatie met de heer A.I.I. toe te lichten. Zelfs als dit werkelijk verzoekers oom en tante zijn, tonen de bij het verzoekschrift gevoegde stukken niet meer aan dan dat deze personen erkend werden als vluchteling. Zij tonen op geen enkele wijze aan dat verzoeker als meerderjarige man een gezinsleven leidde met zijn oom en tante in de zin van artikel 8 van het EVRM. Indicatief in dit

verband is ook dat verzoeker tijdens zijn Dublin-interview verklaarde geen familieleden te hebben in België. Aangezien niet aangetoond wordt dat er sprake is van een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM, kan er geen sprake zijn van een ongeoorloofde inmenging hierin. Verzoekers theoretische uiteenzettingen omtrent artikel 8 van het EVRM en de loutere verwijzing naar bepaalde arresten van het EHRM en de Raad van State, tonen niet aan dat het anders zou zijn.

3.10. Verzoeker verwijst naar stuk 5 gevoegd bij het verzoekschrift doch er is geen dergelijk stuk terug te vinden. Voor zover verzoeker met een verslag advocaat-cliënt dat zich bevindt in stuk 3 bij het verzoekschrift wil aantonen dat zijn vluchtrelaas hetzelfde is als dat van zijn oom en tante, ziet de Raad niet in hoe dit stuk dit zou kunnen aantonen. Zelfs als verzoekers vluchtrelaas identiek is aan dat van zijn oom en tante in België, houdt dit gegeven op zich niet in dat verzoekers asielaanvraag door de Belgische autoriteiten dient te worden behandeld, minstens laat verzoeker na te duiden uit welke bepaling van de Dublin II-verordening die zou voortvloeien.

3.11. Waar verzoeker tenslotte stelt dat *“bovendien haar (sic) belang, wat door de wet niet wordt omschreven, maar geïnterpreteerd wordt door de Raad indien dit belang niet in strijd is met artikel 10 en 11 van de Grondwet (immers artikel 191 van stelt dat deze rechten ook van toepassing zijn op vreemdelingen) alsook dient Uw raad erover te waken dat het belang niet op een buitensporige restrictieve of formalistische wijze wordt toegepast”*, merkt de Raad op dat verzoekers belang bij de voorliggende vordering in casu niet betwist wordt (cf. punt 2). Voor zover verzoeker de schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet tracht aan te voeren, kan er pas sprake zijn van een schending van het daarin vervatte gelijkheidsbeginsel indien met feitelijke en concrete gegevens wordt aangetoond dat gelijke gevallen ongelijk werden behandeld (RvS 5 maart 2004, nr. 128.878; RvS 5 januari 2007, nr. 166.369). Verzoeker brengt echter geen enkel gegeven bij dat toelaat na te gaan of er in casu sprake is van gelijke gevallen die ongelijk werden behandeld. Een schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, voor zover al op ontvankelijke wijze aangevoerd, blijkt dan ook niet.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig oktober tweeduizend dertien door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA